

ANDLIGA ORGANISATIONER

Hjärtmänniskor och maktmänniskor

"Människor i andliga organisationer tenderar också att fastna upp i idéer om hur det ska vara, och i egots behov av att skapa hierarkier med makt, status, positioner, roller, normer och konformism."

GITEN

Vad är skillnaden mellan hjärtmänniskor och maktmänniskor? Det är inte många saker som de olika inriktningarna inom modern psykologi är överens om, men det finns en sak som alla är överens om: att människor i grupp

helt enkelt blir dummare. Individuellt är människor intelligenta, därför att de är tvungna att ta eget ansvar, men i en grupp behöver de inte ta samma ansvar.

Till andliga organisationer kommer det två typer av människor: hjärtmänniskor och maktmänniskor. Hjärtmänniskor söker kärlek, sanning, meditation och den inre världen, medan maktmänniskor söker den yttre världen med makt, status, position och att skapa en hierarkisk organisation.

För några dagar sedan fick jag ett mail från Ängsbacka kursgård med det kortfattade meddelandet: "Remove", vilket fick mig att fundera hur det egentligen har varit genom åren att arbeta på olika center och kursgårdar. Det påminde mig om hur den kursansvarige på ett meditationscenter i Stockholm under många år motarbetade att jag arbetade med kurser på centret. Det kom upp senare att detta berodde på att hans gamla flickvän hade valt mig, i stället för honom. Jag måste säga att jag förstår henne. Jag pratade om detta med den dåvarande centerledaren, som inte såg detta som ett problem. Min invändning att detta var att missbruka en maktposition på ett oprofessionellt sätt förstod han överhuvudtaget inte, men han hade inte heller adekvat utbildning för sin position på centret.

När jag tänker tillbaka på liknande situationer tycker jag inte längre att det bara är oprofessionellt, utan det är att omvandla medvetenhet och andlighet till ego och politik. Jag kanske accepterade ett liknande beteende för 10 år sedan, men nu tycker jag bara att det är brist på medvetenhet. Samma kursansvarige var också senare kursansvarig på Ängsbacka. Jag skickade en inbjudan att hålla en kurs på Ängsbacka för många år sedan - och fick inget svar.

De två grundläggande maktmetoderna, för att försöka få makt över en person är ihjältigande och attack. Ihjältigande kan innebära att inte lyssna till och att respektera en person. Det kan också innebära att försöka osynliggöra en person. Attack kan innebära att både attackera en person direkt och att försöka diskreditera en person genom lögn, förlöjligande och rykten.

För många år sedan gick det sinnessjuka rykten om mig, som spreds av ett meditationscenter i Stockholm. Detta var speciellt desillusionerande, eftersom jag trodde att dessa människor var vänner, att de medsökare på vägen efter kärlek och sanning. Men inte ens idag har en enda av dessa människor tagit ansvar eller bett om ursäkt för detta.

En vän till mig berättade att hon var tvungen att säga till när hela ledningen för detta meditationscenter satt och skvallrade och spred neurotiska rykten om mig. Hon berättade att hon sagt till dem: 'Detta känns inte bra för mig, eftersom Giten är en vän till mig'. Hon är för övrigt tyvärr den enda vän till mig, som klart och tydligt har sagt till. Resten av mina vänner har tigit, vilket naturligtvis sätter frågetecken för vad slags vänner de egentligen var. De flesta av dessa tidigare vänner har också försvunnit ur mitt liv. Jag tog ett beslut för flera år sedan att jag vill ha människor omkring mig som är mogna att säga "ja" och att stödja mig, och inte bara dra energi på olika sätt. När det finns kärlek och sanning, så upprätthåller livet relationen av sig själv. När det inte finns kärlek och sanning, så förändras relationen..

Jag har inte längre någon förväntan om att dessa människor ska förändra sig, utan jag skriver detta för att avsluta det för mig själv. Vissa människor är det helt enkelt bättre att bara hålla sig ifrån. Skvaller och ryktesspridning handlar grundläggande om aggressivitet och maktbehov. Ryktet om ett dylikt beteende har också en tendens att sprida sig snabbt, vilket har en självsanerande effekt.

Alla organisationer är mer eller mindre dysfunktionella. En dysfunktionell grupp utmärks av att gruppens medlemmar spelar tre roller och positioner: förövre, förnekare och offer. Det är alltid lättare att oreflekterat följa med gruppen, än att lita till sitt eget hjärta, att lita till sin egen intelligens, kärlek, sanning och kreativitet.

Jag kommer ihåg att jag frågade en av mina vänner och en erfaren kursledare om hur jag skulle hantera denna situation. Han korta svar var: ignorera dem. Detta är också den strategi, som jag till största delen har följt i liknande situationer. Jag fokuserar hellre på ljus, än mörker. Jag fokuserar hellre på kärlek, än rädsla. Jag fokuserar hellre på helhet, än separation.

För några år sedan skrev jag också i ett newsletter att direktörerna med sina groteska och skrattretande löner borde söka en bra psykiater på grund av gravt mindervärdeskomplex. Nästa dag fick ett antal mail från personer, som inte längre ville ha utskick. Alla dessa personer hade en sak gemensam: slutändan på deras mail-adresser hade ett företagsnamn. En kvinna skrev att om jag sa sådana saker, så ville hon minsann inte ha fler utskick. Hon trodde tydligen att jag var en snäll, liten "swami", som bara pratade om "andliga saker" som inte hade någonting med verkligheten att göra, att andlighet inte har med hur man lever sitt vardagliga liv.

Ett företag som arbetar med att utbilda chefer och ledare i något slags medvetet ledarskap skickade också ett mail med det kortfattade budskapet: "Unsubscribe." Deras idé om ett medvetet ledarskap verkade inte inkludera direktörernas löner och inte heller att man kritiserade dessa. Deras idé om medvetet ledarskap verkade mer handla om att lära chefer meditation, så att de mer effektivt kan skapa vinst åt aktieägarna och få ännu högre lön i form av bonus. Detta gjorde mig också medveten om att det finns en tyst överenskommelse inom den utbildade medelklassen att man inte kritiserar direktörernas löner. Man biter inte den hand som föder en.

För bara några månader sedan var jag tvungen att ställa in ett seminarium i Stockholm, vilket var första gången som jag ställt in ett seminarium eller en kurs. Det blev till sist ohållbart att hålla seminariet på det center som seminariet skulle hållas på, eftersom det helt enkelt var för oprofessionellt för mig. Det är så många gånger som jag har hållit kurser på center där jag varken upplevt stöd eller förståelse, men denna gång gick det inte. Att hålla kurser är mycket som att dansa för mig - och denna gång ville jag inte dansa.

Andliga organisationer behövs grundläggande, för att människor inte kan hålla sig vakna själva. Andlighet handlar inte om att tillhöra en grupp. Andlighet är inte ett kollektivt fenomen, utan en individuell insikt.

GITEN